

МАЛКИЯТЪ МЕЧКАРЪ

— Ще ви кажа, какъ изгубихъ хубавото си именце, — казваше говедарчето на група екскурзиянти ученици.

— Тия говеда по-лани не ги пасѣхъ азъ самъ, а ги пасѣше чичо ми. — Азъ само му помагахъ. Много рѣдко ме оставяше самъ, както това стана при случката, която ще ви разкажа.

Въ нашата планина, както знаете, все още се въдятъ мечки.

Една отъ тия мечки се бѣ настървила и бѣ започнала да напада и на добитъка ни.

Викаха я гривата стрѣвница.

Ходиха селяни да я убиватъ, но — хитра — не дава се!

Нѣколко дена преди случката бѣ ни откраднала едно теленце.

Чичо, когато ме остави самъ при говедата, подаде ми пищова си и каза:

— На, вземи и забоди тоя пищовъ задъ пояса си, но внимавай да не го изгубишъ. Пълень е, и не си играй съ него. Само, ако дойде Гривуша, качи се на нѣкое дърво, замѣри ей тѣй въ нея и грѣмни. Тя, и да не я закачи куршума, ще избѣга отъ грѣмежа само.

Когато боднахъ пищова задъ пояса си, азъ се усѣтихъ юнакъ надъ юнацитѣ!

— На дърво ли? — си мислѣхъ азъ. Никакво дърво! Дойде ли, отивамъ на среща ѝ и право въ челото — бумъ! . . .

Бѣхъ слѣзаль въ дола да си напълня кратунката съ вода, когато чухъ, че пришумолѣ нѣщо на от-